

Европейският конгрес в Хага през май 1948 г. призова да се създаде Съвет на Европа. В него участват различни национални европейски съюзи, транснационални обединения и световноизвестни политици, като Робер Шуман, Алчиде де Гаспери, Пол-Анри Спаак и Конрад Аденауер. Това е часът на раждането на Европейското движение. То бе белязано от дискусиите между федералисти и юнионисти, чийто централен спорен момент бе въпросът за отказа от суверенитет на национално равнище в полза на европейското.

С документа "Политическа декларация" се призова към политическо и икономическо обединение на европейските държави при частични ограничения на националния суверенитет. Но при това като цел не се споменава нито създаването на европейска федерална държава, нито европейска конституция. Въпреки това няколко точки от Хагската резолюция придобиват такова значение, че по-късно са практически реализирани в рамките на Съвета на Европа. Към тях се числят Европейската конвенция за защита на човешките права и на основните свободи, Европейският съд за правата на човека и Парламентарната асамблея на Съвета на Европа.

Самият Съвет на Европа се състои от споменатата Парламентарна асамблея, в чиито рамки последователността в работата се осигурява от Постоянен комитет и от специализирани комитети за определен брой работни области. Изпълнителен орган и орган за вземане на решения е Комитетът на министрите, който се състои от външните министри на страните членки, съответно от техните заместници. Той се допълва от т.нар. Комитети на правителствените експерти. Генералният секретариат е без самостоятелни задачи и като единствен постоянен орган изпълнява функции по обслужване работата на Комитета на министрите и на Парламентарната асамблея. Последната избира Генерален секретар, който е отговорен пред Комитета на министрите. Насочените към публиката изявления на Съвета на Европа се наричат конвенции. Те не са правни актове. Освен държавите членки към тях могат да се присъединят и трети страни. Конвенциите имат апелативен характер - това означава, че те призовават подписалите ги държави да приспособят своето национално законодателство към съдържанието на конвенциите.